

ятъ министритѣ, що става, бунтовницитѣ неочаквано заематъ улицитѣ и площадитѣ въ Пловдивъ. Едни отиватъ да заематъ телеграфната и пощенска станция, други обикалятъ двореца (дома) на главния управникъ Гавриилъ Кръстевичъ. Последниятъ бѣ си легналъ. Събуждатъ го. Бунтовницитѣ влизатъ въ дома му и му казватъ:

— *Народътъ не иска румелийската власть на султана. Той желае да се съедини съ България. Вие станете и си идете!*

Кръстевичъ отговори:

— Нѣма да се противя! И азъ съмъ българинъ, като васъ. Желая да бжде добре за всички българи.

Бунтовницитѣ качиха главния управникъ въ единъ файтонъ и го откараха на безопасно мѣсто.

Бунтовницитѣ гърмятъ съ пушки и звѣнятъ камбанитѣ по църквитѣ. Гражданитѣ се събуждатъ и излизатъ на улицитѣ. Настѣпва голѣма радостъ, като се научиха, че Румелия занаяпредъ нѣма да бжде отдѣлна, а ще се присъедини къмъ Княжество България. Общъ викъ и пѣсни заглушиха града. Всички одобриха съединението и го приеха. Градското кметство се смѣни. Старата власть бива замѣнена съ нова. Кжщитѣ и магазинитѣ се украсиха съ трицвѣтното народно знаме. Пѣсни и хора се завиха на много мѣста.

Отъ Пловдивъ се съобщи за станалото въ цѣла Румелия. Народътъ въ всички градове се вдигна и одобри направеното въ Пловдивъ. Главниятъ управникъ вече билъ безъ власть. Всички питатъ — сега кой ще бжде князь?

Цѣлиятъ народъ безъ никаква съпротива единодушно посрѣдъ пѣсни и звѣна на камбанитѣ прогласява князь Александра I за общъ български князь!

— Три дни и три ноци въ градове и села се чуваха виковетѣ:

— *Да живѣе князь Александъръ Батенбергъ! Той е нашъ любимъ и отъ всички приетъ господарь! Съ него*